

3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

ע"י בייכ ענה"ד עביר גיבראן ואח'

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

רח' אבו עוביידה 4 ירושלים, 97200

טל': 02-6283555 ; פקס': 02-6276317

העותרים

נ ג ד

מפקד כוחות הצבא באיו"ש

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

טל': 02-6466289 ; פקס': 02-6467011

המשיב

תגובה מטעם המשיב

1. בהתאם להחלטת כבי' השופט גרוניס מיום 10.7.08, אשר הומצאה לפרקליטות המדינה ביום 13.7.08, מתכבד המשיב להגיש תגובתו לעתירה.

2. עניינה של העתירה בבקשת העותרים, כי יונפקו לעותר 1 ולבנו הקטן, העותר 2, היתרי כניסה לישראל לצורך מעברם מאזור יהודה ושומרון (להלן – איו"ש) בו הם נמצאים כיום, אל רצועת עזה, שם נמצאות אישתו של העותר 1 וביתו הקטנה.

עוד מבוקש, כי המשיב יימנע מהתניית מעברם של העותרים 1-2, ושל פלסטינים תושבי אזור יהודה ושומרון בהתחייבות שלא לשוב לאיו"ש.

3. על פי הצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34), תשכ"ז – 1967, אזור יהודה ושומרון הוכרז כשטח צבאי סגור אשר הכניסה אליו והיציאה ממנו אסורות אלא בהיתר פרטני של מפקד כוחות צה"ל באזור או מי שהוסמך על ידו. לאור זאת, תושב איו"ש המבקש לצאת מהאזור (לישראל או למקום אחר) נדרש לקבל היתר מאת המפקד הצבאי.

לעותר 1, כמו לכל תושב אזור אחר אין כל זכות קנויה להיכנס לישראל, לשם מעבר או לכל מטרה אחרת (השוו לעניין זה בשינויים המחויבים בג"ץ 9657/07 גרבוט נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (ניתן ביום 24.7.08, טרם פורסם) ובג"ץ 7277/94 פלוני נ' המושל הצבאי לחבל עזה, תק-על(2)95, 889 (1995)).

4. עם זאת, לאחר בחינת כלל נסיבות העניין, המשיב אינו מתנגד להחיר את מעברם החד-פעמי של העותרים 1-2 לרצועת עזה דרך ישראל.

5. אולם, המשיב יבקש להדגיש כי המדיניות הנוהגת כיום אינה מאפשרת את מעברם של תושבים שמרכזו חייהם ברצועת עזה לאיו"ש, למעט במקרים חריגים ביותר. לפיכך, ברי כי ככל שתוגשנה בעתיד על-ידי העותר 1 בקשות עתידיות לשוב לאיו"ש, תהיה למדיניות המשיבים שתהא תקפה באותה העת השלכה על עמדתם באשר לבקשות אלו, והכל מבלי להביע בעת הזאת כל עמדה בעניינן של בקשות שטרם הוגשו, ואשר ייבחנו בהתאם לנסיבות הזמן והמקום.

מדיניות המשיב באשר לביקורים של תושבי עזה באיו"ש אושרה זה עתה, בפסק דינו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 9657/07 גרצוע נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית (ניתן ביום 24.7.08, טרם פורסם), בו נקבע כדלקמן:

"העותרת 1, המתגוררת ברצועת עזה, מבקשת להיכנס לאזור יהודה ושומרון, תוך מעבר בתחום ישראל, על מנת לבקר שלושה מילדיה המתגוררים באזור יהודה ושומרון. מדובר בילדים בגילאים 17, 19 ו-23.

הרשות המוסמכת החליטה כי בנסיבות דהיום אין להחיר מעבר כאמור אלא במקרים חריגים וכי עניינה של העותרת 1 אינו בא בגדרם. על רקע המציאות הבטחונית הקיימת, במיוחד ברצועת עזה, לא מצאנו שנפל פגם בהחלטה שלא להיעתר לבקשתה של העותרת 1. המקרה הנוכחי שונה באופן מהותי ממקרים אחרים בהם קיימות נסיבות רפואיות חריגות וכדומה. יש לזכור, כי לעותרת 1 אין זכות קנויה להיכנס לישראל למטרה כלשהי, כולל מעבר לאזור יהודה ושומרון.

לפיכך, לאור הנסיבות הקיימות, העתירה נדחית." [ההדגשות הוספו]

דברים אלו יפים גם לענייננו בשינויים המחויבים.

6. המשיב יבקש לציין כי מבדיקה במערכת הממוחשבת עולה, כי מרכז חיוו של העותר 1 היה ברצועת עזה במשך שנים ארוכות.

ביום 17.9.00 יצא העותר 1 מאיו"ש לרצועת עזה, דרך מעבר ארז, ומאז שהה מחוץ לאיו"ש במשך קרוב לשבע שנים. כעולה מהעתירה, במהלך תקופה זו, בה התגורר ברצועת עזה, נישא העותר 1 לגבי נהאל אמאם, תושבת רצועת עזה ושם נולדו גם שני ילדיהם (העותר 2, מוחמד אמאם, ואחותו, תאלא אמאם, אשר רשומים כתושבי רצועת עזה).

ביום 20.5.07, לאחר שהתגורר ברצועת עזה קרוב לשבע שנים, הגיש העותר 1 בקשה להיתר כניסה לישראל לשם ליווי אימו החולה שטופלה בבית החולים "מוקצאד" שבמזרח ירושלים. בקשתו אושרה והונפק לו היתר כניסה לישראל שתוקפו מיום 20.5.07 ועד ליום 26.5.07. כמו כן, הונפקו לעותר 1, בהתאם לבקשתו, שלושה היתרים נוספים לשם ליווי אימו החולה, שהיו בתוקף בתאריכים הבאים: 30.5.07, 31.5.07-1.6.07 ו-4.6.07-13.6.07.

ככל הנראה, לאחר שפג תוקפם של ההיתרים נכנס העותר לאיו"ש.

7. העותרים טוענים כי עם תום הביקור הגיש העותר 1 מספר בקשות להתיר את מעברו לרצועת עזה לביקור אישתו וביתו.

מבירור מול גורמי המינהל האזרחי עולה, כי הבקשה הראשונה לביקור ברצועה הוגשה בפברואר 2008, 7 חודשים לאחר תום תוקפו של היתר הכניסה לישראל שניתן לעותר 1, ותשובת גורמי המשיב נמסרה לצד הפלסטיני. ביום 21.4.08 נשלח מכתבו של העותר 3 בעניינם של העותרים 1-2 וביום 15.5.08 נשלחה אליו תשובת לשכת היועץ המשפטי לאיו"ש (המכתבים צורפו כנספחים 3/ע ו4/ע לעתירה).

יצוין, כי בהתאם לנמסר מן המשיב, במצב הדברים הנוכחי, בו משתמע מן העתירה כי העותר 1 מעוניין למעשה לחיות בעזה עם אישתו וילדיו, אין צורך בהתחייבות, וזאת בשים לב לעמדת המשיב כאמור בסעיף 5 לעיל.

8. יצוין, כי ביולי 2008 הוגשה בקשה נוספת להתיר לעותרים 1-2 לעבור דרך ישראל לרצועת עזה, לבקשה זו לא צורפו מסמכים כלשהם למעט צילום תעודת זהות של העותר, ולא הובהר האם העותר מבקש לעבור לרצועת עזה לשם ביקור זמני או כדי להשתקע דרך קבע. בקשה זו נדחתה בהיעדר מסמכים, והודעה על כך נמסרה לקישור הפלסטיני.

9. בנוספות אלו, בהן ניתן להבין מן העתירה כי העותר מעוניין לחיות בעזה עם אשתו וילדיו, ובהן המשיב אינו מתנגד להתיר את מעברם של העותרים 1-2 לרצועת עזה דרך ישראל כמבוקש על ידם בעתירה, המשיב סבור כי העתירה התייתרה ובית המשפט מתבקש למוחקה.

היום, ג' באב תשס"ח

4 באוגוסט 2008

ליאורה וייס-בנסקי

ליאורה וייס-בנסקי, עו"ד

עוזרת לפרקליט המדינה